

Benge. Naar man gennem Toldloven vil have Skultolden, altsaa give dem fri Indførsel af Kul og derved give dem en lille Betælselse, forekommer det mig, at man meget vel kunde blive staaende derved og overlade dette Forhold til at regulere sig selv ved at lade Folk købe deres Mursten, hvor de kunne faae dem billigst. — Saa er der en Post, som vist ikke har faa overordenlig Interesse i og for sig, men maatte kan have mere Interesse for os som en Slags Forløber for, hvad der maatte komme senere, hvis Protektionismen med Tiden skulde udvikle sig, altsaa en Slags Probeballon derfor. Det er den Bestemmelse, at Indførsel af Mais skulde bestattes med 1 D. pr. Pfd. Der var en Tid, da man prøvede paa at anvende Maisen i Landbruget; jeg tror ikke, at det har vundet stor Indgang, thi det skal ikke være heldigt for Flaaskets Bestaendighed at fodre Svinene med Mais. I Brænderierne har man anvendt Maisen stærkt. Det skriver sig fra en Tid, da man anvendte en anden Bestatningsmaade. Den høitærede Minister sagde, at den anvendtes endnu stærkt i Brænderierne, og nu venter den høitærede Minister, at dette Forslags Gjennemførelse vil forhindre Maisen fra at komme her tillands og vil altsaa paalægge Brænderierne at anvende en anden Kornsort i Stedet for Maisen. Den høitærede Minister mente, at saa vilde de anvende det daarlige Korn. Det kan være. Jeg kjender ikke til det. Om der skulde være nogen særlig Fordel ved i nogen Forretning overhovedet at anvende daarligt Korn fremfor godt, det maa jo Gæene vide. Men enten de blive nødt til at bruge daarligt eller godt Korn, kjenner jeg ikke, at Samfundet i det Hele, og navnlig ikke Landbruget, som der vel her særlig sigtes til, har nogen Interesse i denne Bestemmelse. Den Tid er dog virkelig forbi, da det havde nogen Interesse for Landbrugerne, om Kornpriserne blive noget lavere eller højere, gjennemgaadene ere de jo mest interesserede i, at de ere lave, naar blot Priserne paa de Produkter, til hvis Frembringelse de bruge Korn, ere høie. I Forbindelse med dette Forslag er der foreslaaet en ret bethdelig Begunstigelse for Møllerne, ikke blot derved, at malet Mais er sat til $\frac{1}{2}$ Dre mere pr. Bund end uformalet Mais, men ogsaa derved, at de andre formalede Værel ere satte til en Indførselstold af $\frac{1}{2}$ Dre pr. Bund. Dersom man tænker sig, at de formalede Kornværel, man bruger her i Landet under forskjellige Former, allesammen kunne blive saa meget forhøiede i Pris som med en halv Dre, vilde det ganske vist løbe op i Millioner for Forbrugerne, saa

meget vil det dog vel ikke blive, men at det i det Mindste for Hvedemel, og derigjennem for Hvedebrød, vil betyde en Forhøielse, tvivler jeg ikke om. Det er ikke Forbrugerne, der faae Fordel deraf, og det er heller ikke Landmændene, thi Hvedepriiserne vilde ikke stige, fordi Møllerne faae lidt mere for den malede Hvede, for det Første fordi den Hvede, vi avle her i Landet, svarer saa nogenlunde til den, vi forbruge, saa dersom man ikke indførte eller indførte, vilde den saa omtrent staa til, men dernæst, fordi Indførselen er fri, saa at Hvedepriiserne rette sig efter Markedspriserne i det Hele, og Møllerne betale ikke mere, end de ere nødt til; men for Møllerne er det en meget god Forretning. Vi høre nok, at det skal være nødvendigt, fordi fremmede Lande ellers vilde sælge billigere, end vi kunne faae det her hjemme. Sa, det kunde jo være ubehageligt nok for Møllerne; men meget behageligt for hele Befolkningen, der spiser Brød, vilde det være, om den tyske Statskasse kunde finde paa at betale Møllerne bethdelig, for at de kunne sælge os deres Mel her i Landet under Prisen. For Forbrugerne vilde det sikkert have ikke ringe Interesse. For Møllerne kunne det jo være slemme nok, naar det gik for vidt, men Møllerne leve jo dog endnu, og en hel Del af dem tror jeg nok kunde komme over det, saa meget mere som Møllerne ogsaa faae godt af den lille Begunstigelse, der ligger i Frigjørelsen af Skultolden. Overhovedet mener jeg, at man, for man gaar til den Slags Bestemmelser, hvorved man af Hensyn til mindre Kredse af Næringsdrevende bestatter Befolkningen i det Hele, dog temmelig nøt maa afveie Hensynene fra de forskjellige Sider og være meget varsom med at følge enhver Forbring om Bestyttelse, som maatte fremkomme fra den ene eller den anden Side. Der kan være Fart nok i Protektionismen i Forveien, saa dersom man vilde sige alle disse Duffer og Anmodninger, kunde man komme meget vidt.

Der er endnu en ny Skattepost, som jeg dog ikke kan undlade at nævne, nemlig Tolden for Kampesten. Kampesten er jo temmelig tunge Varer, og foreslaas her belagte med en Told af $\frac{1}{10}$ Dre for de almindelige Sten og $1\frac{1}{2}$ Dre for Sten, som ere finere behandlede; foruden flere Procenttillæg for dem, der ere slebne og yderligere bearbejdede. Nu veed jeg ikke, hvor Grændsen her tænkes trukken mellem de raa og de finere tilhugne Sten, som f. Ex. Fliser, saaledes som de bruges til Brolægning, komme ind under de sidste, i saa Fald antager jeg, at Kjøbstæderne vilde blive meget ubehagelig overraskede, naar de skulle omlægge deres Gader, og saa